

Arrest

nr. 58 869 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GORIS, die loco advocaat B. DE MAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 14 juli 2009 in het Belgische Rijk toegekomen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in, waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 2 juli 2009 dienen verzoekers echtgenote en hun twee kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort

Vreemdelingenwet). Op 17 maart 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk bevonden en worden verzoekers echtgenote en kinderen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 9 april 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing die op 9 november 2010 bij arrest nr. 50 920 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 januari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten K. A.
geboren te Jerevan, op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 09 november 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. *“Verwerende partij merkt op dat overeenkomst artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

Artikel 75, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt: “indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten”

Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert dat een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu zijn asielverzoek werd afgewezen

en hij zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de

huidige vordering (R.v.St., nr. 145.080, 26 mei 2005; R.v.St., nr. 145.960, 15 juni 2005; R.v.St., nr. 150.611, 24 oktober 2005). Het beroep is derhalve onontvankelijk.”

2.2. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker zet in zijn inleidend verzoekschrift zijn belang in zijn verzoekschrift als volgt uiteen: *“Gezien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken de rechtstoestand van verzoeker rechtstreeks en ongunstig beïnvloedt, heeft verzoeker een direct en persoonlijk voordeel bij de schorsing en/of vernietiging van de bestreden beslissing. Het betreft een belang dat actueel, persoonlijk, rechtstreeks, geoorloofd en zeker is.”*

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 9 april 2010 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd. Het door verzoeker ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal wordt op 9 november 2010 bij arrest nr. 50 920 verworpen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een administratief cassatieberoep binnen de beroepstermijn heeft ingediend bij de Raad van State en verzoeker vermeldt dit evenmin in zijn feitelijke uiteenzetting. Bijgevolg is de asielaanvraag van verzoeker definitief beslecht. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 9 april 2010, wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 9 november 2010 het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verworpen en verzoeker verblijft illegaal in het Rijk vermits hij niet

beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

2.4 Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middelen laat uitschijnen dat hij van oordeel is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker kan worden gegeven zonder schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker voert het volgende aan:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten. Terwijl artikel 8 van het EVRM stelt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 §2 EVRM stelt:

“(…)”

Deze beslissing betekent dat het gezin van verzoeker volledig uiteengereten zal worden. De familie-eenheid zal dus verbroken worden.

De echtgenote van verzoeker en hun gemeenschappelijke kinderen hebben immers - in afwachting van een beslissing over de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 - een attest van immatriculatie model A gekregen en zijn dus gemachtigd om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Gezien verzoeker pas na deze aanvraag in België is aangekomen, werd hij niet mee opgenomen in de aanvraag tot verblijfsmachtiging en kon hij slechts beschikken over het immatriculatieattest model A zolang zijn asielaanvraag nog in behandeling was.

De bestreden beslissing werd genomen in duidelijke strijd met de rechten die aan verzoeker worden gegarandeerd door artikel 8§2 van het EVRM.

Deze beslissing is niet “noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen” in de zin van artikel 8§2 EVRM en berokkent een nadeel buiten elke proportie niet alleen aan verzoeker, maar ook aan zijn echtgenote en hun kinderen.”

2.5 Verweerder antwoordt het volgende :

“Terwijl: het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.01 .2011 op 27.01 .2011 werd verlengd en dit voor de duur dat zijn echtgenote gemachtigd is in het Rijk te verblijven, ingevolge de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door deze verlenging is er geen sprake van een verbreking van de familie-eenheid. De verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten beoogt immers juist de bescherming van het gezinsleven (cfr. R.v.St. nr. 151.890 van 29 november 2005). Er is bijgevolg geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.”

2.6 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker meent een gezin te vormen met zijn echtgenote en zijn twee meerderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention". De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot een attest van de gezinssamenstelling waaruit blijkt dat zij op hetzelfde adres wonen, doch verzoeker brengt geen feiten bij die aantonen dat de band met zijn meerderjarige kinderen voldoende hecht is. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers asielaanvraag definitief werd afgewezen en hij illegaal op het grondgebied verblijft. Verzoekers echtgenoot en kinderen zouden een tijdelijk verblijfsrecht hebben, met name een attest van immatriculatie in afwachting dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten gronde wordt onderzocht. Inzover al kan worden aangenomen dat verzoeker zijn gezinsleven voldoende heeft aangetoond, dient te worden vastgesteld dat dit gezinsleven in België tot hertoe steeds plaats had in illegaal verblijf, hoogstens met een precair verblijfstatuut, met name in afwachting van de behandeling van de verblijfsaanvragen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de familie-eenheid wordt verbroken, nu zijn echtgenote en hun gemeenschappelijke kinderen in afwachting van een beslissing over de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een attest van immatriculatie hebben gekregen. Verzoeker stelt dat hij niet mee werd opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat hij later op het grondgebied is aangekomen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zelf aangeeft dat zij ook in het verleden reeds gescheiden leefden nu zij op een apart tijdstip in België zijn aangekomen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers gezin slechts over een precair verblijfsstatuut beschikt en dat zij geenszins een verblijfsrecht van bepaalde of onbepaalde duur hebben gekregen, nu nog dient geoordeeld te worden over hun verblijfsaanvraag. Niets belette verzoeker om een tijdelijk verblijfsrecht aan te vragen voor de duur van het onderzoek van de verblijfsaanvragen van zijn gezinsleden, hij geeft zelf aan geen aanvraag te hebben ingediend nu hij later op het grondgebied aankwam wat een persoonlijke keuze van verzoeker en zijn gezin betreft. De Raad stelt vast dat de scheiding die de bestreden beslissing zou veroorzaken bovendien slechts een tijdelijke scheiding betreft, nu verzoeker een verblijfsrecht kan aanvragen in functie van zijn gezinsleden eens hun aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde werd onderzocht en ingewilligd. In het geval de aanvraag van verzoekers gezinsleden om een machtiging tot verblijf wordt afgewezen, verblijven ook zij illegaal op het grondgebied en kunnen zij verzoeker vervoegen. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, kan *in casu* dan ook niet worden vastgesteld dat er sprake is van een positieve verplichting van verweerder om verzoekers gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, temeer daar geen van de gezinsleden over een definitief verblijfsrecht beschikt.

Het betoog van verzoeker waarbij hij een vermeende schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststelling.

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN